

אז המדינה תדאג לי. בזמנו קראו לזה תביעה, לא הבנתי למה אני בכלל צריך להגיש תביעה נגד המדינה ששלחה אותי. אבל למי היה ראש לחשוב על כל זה לעומק, מי בכלל הבין מי אני עכשיו ומה אני עכשיו. זרמתי. הלכתי לוועדות כשקראו לי. קיבלתי הכרה זמנית של 20 אחוז. לא הבנתי בזה ולא ניסיתי לערער כי פשוט האמנתי בטוב והתעסקתי בעיקר בלבנון. טסתי לטיול. כשחזרתי ביטלו לי את האחוזים הזמניים. הלכתי לכל הוועדות שזימנו אותי ופשוט החליטו במכתב. נאלצתי לשכור עו"ד כדי להגיש ערר. השופט קבע שיש להחזיר את האחוזים הזמניים ולהריץ הליך מהיר והכרה בכל סעיפי הפציעה לאחוזים קבועים לצמיתות.

המשך בעמוד הבא

אסון הנגמ"שים בציר פילדלפי, 2004

אבל למה לוחמים פצועים שסובלים מהלם קרב צריכים להגיע למקומות האלה? הרופאים בוועדות הרפואיות חושבים שאנחנו שקרנים וגנבים ועושים הצגות, מדרו לי את הצלקת ביד בסרגל. בתוך צה"ל היחס לעומת זאת אנושי ואכפת. לא כמו במשרד הביטחון שמתפקד יותר כמו חברת ביטוח ממשלתית."

אדם אזולאי, מלחמת לבנון השנייה

"לפעמים הוועדה התנהלה כל כך מהר שאי אפשר היה להבין מה קרה שם"

"התגייסתי ב-2004 לחיל השריון. הייתה בי תחושת מחויבות ענקית ורצון לתרום ולהיות מועיל, להגן על המדינה. ב-2006 פרצה מלחמת לבנון השנייה והגדוד הוקפץ מיד. במלחמה תפקדתי כנהג בצוות טנק מ"פ, צוות ג': סרן שי ברנשטיין, סמ"ר עידו גרגובסקי וסמ"ר עמשה משלומי ז"ל. ב-12 באוגוסט, בכפר רנדריה במעלה ואדי סלוקי, נפגע הטנק שלנו מטילי נ"ט וכל צוותי נהרג. חולצנו בתום מבצע מורכב תחת אש וקיבלנו צל"ש על פעילותנו בקרבות. "נותרתי לבד בלי האחים היקרים שנהרגו לידי. בית החולים, הטיפולים, השיקום, רק היום בדיעבד אני מבין כמה תמים הייתי. האמנתי שהכל כתוב, הכל מוכח ברישומים של הצבא

◀ "שוב שלחו אותי לוועדות. הרופאים פעלו בקור ובחוסר הבנה למקרה שמולם. זה אפילו נראה לא מקצועי. במקרים מסוימים ההליך היה מהיר כל כך שלא ניתן היה להבין מה בכלל קרה שם.

"אחרי כחמש שנים קיבלתי אחוזים קבועים. פשוט קיבלתי תלושים לבית. טיפולים? זכויות? אף אחד לא התקשר ולא הנחה אותי מה אני יכול ואמור לקבל. היחס, ההתנהלות, הגישה של אגף שיקום חייבים להשתנות. מדינת ישראל מפספסת פה אנשים שיכולים לתת עוד הרבה טוב ופשוט נכבים".

**"אנשים פשוט נכבים".
אדם אזולאי**